

© Svámí Gyaneshwarpuri 2027

Kontakt: swami.gyaneshwarpuri@seznam.cz

Vydáno zdarma vlastním nákladem pro speleologické skupiny v Moravském krasu, archeologické ústavy, archivy, knihovny a přátele

Svámí Gyaneshwarpurí

**Jeskyně Zlého ducha,
tajemná Býčí skála
z pohledu duchovnosti,
mystiky a astrálního
vědomí**

**Psychotronický experiment
o Wankelově objevu pohřbu
halštatského velmože v Předsíni
Býčí skály**

Brno-Bosonohy 2027

Věnování knihy

*Tuto knihu vnitřního poznání věnuji
plné rehabilitaci vědeckého odkazu
MUDr. Jindřicha Wankela (1821–1897),
archeologa na Býčí skále, otce moravské archeologie.
Věnuji ji docentu Martinu Golcovi,
vědci a archeologovi nad jiné povolnému
k řešení záhady Býčí skály.
Knihu dále věnuji na vědomí a pro zahřátí v srdci ve
stáří mému dobrému příteli
panu docentovi Martinu Olivovi,
archeologovi věčně ponořenému v paleolitu
na Ústavu Anthropos Moravského zemského muzea
v Brně a mému bývalému učiteli během studia
1. ročníku archeologie
na Masarykově univerzitě v Brně,
což byla bohužel nakonec jen krátká, nedokončená
epizoda v mém dlouhém požehnaném životě
speleologa v Moravském krasu jih a střed.*

Prolog

Ve jménu všech památníků a křížů v jeskyni Kostelík, zmizelých a zcizených satanizujícími členy speleologické skupiny ZO ČSS 6-01 Býčí skála, začínáme psát tato další Acta Speleohistorica poustevníka svámího Gyaneshwarpuri pro paměť věčnosti této posvátné krajiny Vallis Baptismi alias Kyriteinensis a pro výstrahu všem negativním energiím na Býčí skále a v jejím zájmovém území, v omilostněném projektu Nový Vigsius. Tato Acta Speleohistorica jsou zaručeně svobodný, nezávislý a úspěšný speleologický časopis, srovnatelný svým významem snad jen s legendárním Československým krasem v době, kdy ho vydával ještě starý dobrý brněnský Speleoklub, či s časopisem Speleo, kdysi editorovaným a sepisovaným osvíceneckým odborníkem RNDr. Václavem Cílkem. Bohužel tato tradice speleologických časopisů psaných z čistého entuziazmu jen pro druhé již z české speleologie téměř vymizela, nyní ji však úspěšně obnovuje sborník Acta Speleohistorica. Tento sborník šíří světem karmické síly Lásky, to znamená, že je nejde nikde zakoupit, ale jen získat darem osobně od jejich autora. Acta Speleohistorica vycházejí již dvacet let zdarma pro archivy speleologických skupin, archeologické ústavy

a ostatní odborné instituce, archivy a knihovny v České republice. Dokumentují, jak je již poustevníkovým dobrým zvykem, nepřeborné a složité krasové dění v Moravském krasu, zpracované vlastním empatickým způsobem pro ty, kteří přijdou jednou po nás, na věčnou paměť, že jsme tu i my kdysi byli, neboť stále platí ono okřídlené latinské „Tu fui ego eris“ jako připomínka k zamyšlení nad naší křehkostí a smrtelností, na což ani za života nezapomínejme, a buďte proto dobří, pozitivní a milující, ne negativní jako zlá, prokletá, a přece tajemná a milující Býčí skála. Memento mori. Pamatuj na smrt! To by si měli jeskyňáři a archeologové vyryt do kamene ve své „svatyni“ zlého ducha v Předsíni této jeskyně.

Úvodem: Wankelova interpretace událostí v Předsíni Býčí skály, o nichž zde bude řeč, jak se možná odehrály

„Dlouhý slavnostní průvod se pohyboval opuštěným údolím, až pomalu dospěl k jeskyni. Byl to pohřební průvod! Na dřevěném, bronzovém plechem a železem pobitém voze ležela mrtvola. Vůz táhli dva oři a za ním šli ozbrojení muži, kteří vedli ve svém středu mnoho žen a dívek. Byly to krásné, mladé dívky, oděné v cenných oděvech, zdobené pestrými perlami ze skla i jantaru i zlatými a bronzovými šperky. Bohatý vlas měly svázan zlatými stuhami, na ramenou jim zářily zlatavě spony, na rukou a nohou měly zlaté a bronzové náramky a přezky. Kráčely smutně a za nimi šla velká skupina lidí s množstvím obilí, obětními nádobami a zvířaty na porážku, aby dala milovanému náčelníkovi do hrobu plody polí a chovatelství. Před jeskyní se průvod zastavil. V její předsíni, sporým denním světlem magicky osvětlené, byla zřízena hranice

a vedle ní kamenný oltář. Pak byla mrtvola i s vozem položena na hranici a vše zapáleno. Oheň s praskotem vzplanul a osvětlil hroznou a krutou scénu, která následovala. Ženy a otroci byli odvěčeni dovnitř, oloupeni o šperky, povražděni, některým byly uťaty ruce, jiným rozpolcena hlava a vraždění neustalo, dokud nebyly všechny oběti usmrceny. Také koně byli rozčtvrceni a jejich údy byly rozházeny po jeskyni. Nádoby s obětními dary byly srovnány na hromadu a vše bylo posypáno zuhelnatělým obilím. A když pohřební obřady skončily, nahrnuly davy lidí na mrtvoly obrovské kvádry a celou předsíň pokryly štěrkem a pískem, aby chránily posvátné místo před znesvěcením a zahladily stopy pohřbu. Tehdy byly také zakryty stopy dávné kovářské dílny. Byl to pohřeb náčelníka, kterého museli do hrobu následovat ženy, otroci i koně.“

Souhrn

Autorem této knihy je bývalý speleolog a amatérský archeolog, působící dlouhodobě jako poustevník v Moravském krasu jih a střed, nově vysvěcený duchovním Mistrem Višvaguruem paramhansem svámím Mahéšvaránandou z Indie v roce 2021 na mnicha jógy a hinduismu. Je znám hrstce hledajících pod jménem svámí Gyaneshwarpuri (1968), což se překládá jako „Ten, který poznal“, či dříve po křesťansku jen poustevník Marek. Je znám jako člověk Lásky a Poznání.

Na Býčí skálu zavítal několikrát, poprvé asi v roce 1986 v osmnácti letech svého života, kdy to bylo místo lásky a harmonie, na něž mohl každý přijít. Poznal speleologicky celou jeskyni až po Srbský sifon, včetně horních pater, a po pravdě ho přes mimořádnost zdejších objevů více neupoutala, neboť jeskynní systém na Jedovnickém podzemním potoce je již v podstatě celý objevený, od ponoru v Rudickém propadání k vývěru ve Křtinském údolí. Přesto Býčí skála může mít zcela netušené speleologické možnosti a perspektivy, nikoli bohužel v Kaňonech, nýbrž směrem ke Třem kotlům a ke Křtinskému podzemnímu potoku, jak se domnívá autor této knihy.

Tato kniha však není o nesporném speleologickém rozměru tohoto jeskynního systému, druhého nejdelšího v České republice. Tento úkol, tedy jeskyni speleologicky literárně zhodnotit, přenechávám hlavním znalcům této problematiky, bývalým i současným členům zdejší speleologické skupiny. Tato kniha je věnována opravdu unikátnímu archeologickému objevu učiněnému hned ve vstupní partii jeskyně, v tzv. Předsíni, MUDr. Jindřichem Wankelem, otcem moravské prehistorie kdysi v 19. století. Ten zde učinil objev rozsáhlého pohřebiště z halštatu, doby železné, které interpretoval jako velkolepý, strašný a hrůzný pohřeb panovníka, kterého do záhrobí doprovázely velice četné lidské oběti. Autor knihy, zkušený mystik a jogín, se k tomuto mimořádnému objevu zde vyjadřuje na základě zvláštních meditačních, empatických a senzibilských schopností svého vědomí a duše na bázi pokročilé vnitřní jógy a parapsychologie. Nehodnotí tedy na tomto místě Wankelův objev z poněkud úzkoprsého pohledu dnešní skeptické, především materialistické moderní vědy, která je založena hlavně na intelektu, a méně na pravé intuici.

V současné době archeolog Martin Golec totiž razí zcela novou myšlenku, jíž se odlišuje od Wankela a mnoha dalších jiných odborníků, že se totiž ve skutečnosti jednalo o dlouhodobě fungující pohřebiště elit halštatské společnosti a hlavní dlouhodobě

existující svatyni celé této pravěké krajiny. Jedná se sice o velice líbivou, a proto nekriticky přijímanou hypotézu, ale přesto s tímto názorem autor knihy nesouhlasí. Hrůzný charakter nálezů v Předsíni opravdu vylučuje, že by se mohlo jednat o svatyni, tedy svaté místo v pravém smyslu slova, dokonce ani v duchu tehdejší doby. Spíše by bylo vhodné hovořit o magic-kém a okultním zádušním prostoru.

Autor se v této knize zastává plné rehabilitace vědeckého odkazu MUDr. Jindřicha Wankela, včetně jeho vize morbidního pohřbu halštatského velmože v Předsíni Býčí skály, jehož doprovázely do záhrobí bohužel i lidské oběti. Bylo objeveno asi 40 zohavených a zneuctěných lidských koster. Nesmíme zapomínat, že Wankel jako jediný znal celou nálezovou situaci a jistě ji uměl vědecky posoudit, na což bychom neměli zapomínat, než jeho interpretace šmahem odsoudíme do říše bájí a romantických pověstí vzniklých z jeho obrazotvornosti. Dle názoru autora této knihy se ve Wankelově případě nemuselo vůbec jednat jen o romantické názory a představy, ba dokonce snad o vizionářství, neboť Wankel byl pro svou milující povahu jistě otevřený na úrovni srdce, tedy již na bázi kontaktu s objektivně vyšším stavem vědomí, což je naše Nejvyšší Já, Nadjá, jež je všudypřítomné a věčné, jak s jistotou ví vlastní zkušeností poustevník Gyaneshwarpuri.

Jeskyňářům ZO ČSS 6-01 Býčí skála je zde doporučováno, aby se nechali preventivně pokřtít jako nutnou ochranu před démonismem, satanismem a okultismem této pohanské „svatyně“, Býčí skály, což posedá právě takovéto kutsangové alkoholové pospolitosti, viz jejich neustále pokračující poškozování sakrální výzdoby nedaleké jeskyně Kostelík, vyhazování a zcizování památníků a křížů zde poustevníkem Gyaneshwarpurim zanechávaných k uctění poustevníků, kteří zde v minulosti žili v odříkání, svaté samotě, tichu, lásce a modlitbě.

Přijměte tedy tuto novou knihu jako mystický příběh v rámci mého projektu Nový Vigsius edice Acta Speleohistorica o duši této krajiny zvané ve středověku zbožnými premonstráty z chrámu Panny Marie ve Křtinách „Vallis Baptismi alias Kyrteinsensis“, Údolí křtu čili Křtinské údolí. O tom je tento neobvyklý příběh, jehož jsem „já“ jen odevzdaným nástrojem.

Vstupní úvaha do problému Býčí skály

Nad Býčí skálou přemýšlelo neskutečné množství učenců, přesto se však pravděpodobně nedobrali celé pravdy. Co se odehrálo v magickém přítmí Předsí-
ně Býčí skály? Novodobí archeologové zpochybňují u Wankela téměř všechno, málem i to, že objev vůbec učinil. Musím se Wankela proto zastat, jakkoli odborná kritika jeho výzkumu a interpretací může být snad oprávněná. Nechci příliš zabředávat do těchto odborných sporů i zjevných dezinformací. Těžiště mého zájmu jako mnicha a poustevníka je v něčem jiném. Chci doložit mysticky, že se Wankel přece jen nemusel příliš mýlit. Chci tak učinit na základě vědy světců: mystiky. Seznámil jsem se s názorem docenta Martina Olivy, který považuji za reprezentativní důkaz stavu vědeckého poznání této wankelovské problematiky. Jsou ale i jiné možnosti, jak nabýt poznání, než jen intelektuální pitvání informací archeologického výzkumu, který je veden – jak známo – především materiálním způsobem. Mé poznání spadá do sféry možností pravé mystiky, nakolik se za mystika a jogína opravdu považuji. Po své třicetileté, především horské a jeskynní meditační praxi se mohu

k této problematice vyjadřovat. Ne že by mi jeskyně Býčí skála ležela nějak zvlášť na srdci, ale pro mne jako krasového poustevníka je to přece jen poměrně zajímavé téma na pochopení krajiny, v níž dlouhodobě žiji a působím, a ověření si svých skrytých sil a schopností. Proto dnes přemýšlím nad fenoménem Wankelova objevu v Předsíni Býčí skály!

Fenomén Martin Golec: moje osobní zkušenost s touto současnou osobností archeologie na Býčí skále

Martin Golec od té doby, co působí jako speleolog na Býčí skále, prodělal mezi jeskyňáři stěží pocho-pitelnou změnu své osobnosti, jak to zřím já. Za to může nepochybně kontaminace kutsangem, špatnou neduchovní, Bohu odcizenou společností. Dříve se u mne zastavoval, když jsem hrával na flétnu jako pouliční muzikant u Minoritského kostela v Brně, a hned mne s entuziasmem sobě vlastním velmi přátelsky o všem informoval, o nejnovějších objevech na Býčí skále, jak se sluší a patří mezi kolegy jeskyňáři. Nyní po několika letech mne naopak doslova proklíná, abych „šel k čertu“ (citace jeho vlastních slov). Taková jsou tedy slova neúcty k mnichovi!

Na samém počátku mých poměrně ostrých konfliktů s Martinem Golcem bylo v roce 2013 jeho zveřejnění informací o mé osobě poustevníka na Habrůvecké plošině v okolí Býčí skály nepoctivým způsobem. Tehdy jsem to sebekriticky přešel mlče-

ním v důsledku svých tehdejších objektivních chyb a omylů, které mi krasoví démoni samozřejmě nikdy neodpustili. Proto se mnou dodnes nemluví – protože jsem tuto jejich strategii meditačně prohlédl, pochopil a zvítězil nad ní. Ale nyní se k tomuto nevysvětlenému incidentu s Martinem Golcem po zázračném očištění svého jména z Milosti mého Mistra Višvagu-ru paramhanse svámího Mahéšvaránandy přece jen z důvodu vyrovnání karmických energií v celé této mé zamilované krajině Moravského krasu zdánlivě nepochopitelně vracím. Mám to totiž dobře zdůvodněné a schválené svou meditací u Nadjá, takže mne nikdo v mých záměrech neznejistí. Já jsem jen služebník Boží. Nic nekonám já sám. Je v tom nějaká Vyšší vůle a vyšší tvůrčí záměr, dokonce i pro Martina Golce. Bůh se o mne totiž dobře stará v tomto často nepřátelském, antagonistickém a nechápajícím prostředí a ví nejlépe, co je dobré a správné.

Jedná se tedy o Golcův sporný článek o mně na webu speleologické skupiny Býčí skála, zveřejněný nikoli v dobré víře, ale se skrytým úmyslem mne poškodit na veřejnosti v rámci nějakého jejich tehdejšího boje o zájmové území Býčí skály, které jsem si dovolil jako poustevník a speleolog osídlit. Golec například přeháněl mé tehdejší nedorozumění se správcem pozemku a Školním lesním podnikem Křtiny, aby mne vylíčil pokud možno v pekelných barvách.

Tím rozhodně nechci říct, že by mne tito vrazi lesní zvěře měli v úctě a snad i dokonce rádi. Golec by však neměl zamlžovat objektivní pravdu a měl by ji vyslovit či zapisovat v úplnosti a tím uvést krasové složitosti na pravou míru, což ve svém článku neučinil. Tento inkriminovaný článek, který je dodnes v jeho příspěvku pod názvem „Čtyři poustevníci na Býčí skále“ na www.byciskala.cz, Martin vyextrahoval z toho pekla, které se tehdy ve vztahu ke mně odehrávalo v hlavách lidu na Býčí skále z důvodu nečekaných zájmových tlaků na „jejich“ zájmovém území, to znamená v oblasti Děravky a dokonce u velmi vzdálených Habrůveckých smrků. V podstatě tento Golcův článek na první pohled vyznívá pozitivně, ale při hlubším zamyšlení má negativní ostny – což dokáži rozlišit – a ve vnitřní realitě pozitivně míněný rozhodně nebyl. Proto jsem se vůči němu ohradil, tak jako i Ježíš se ohrazoval vůči těm, kteří ho napadali a škodili mu pomluvou. Ježíši taky přiřítali všechno zlé. Tak jako Ježíš po svém zmrtvýchvstání již odešel pryč z tohoto světa lidí zpět do ústraní nebe, i já jsem rovněž po zkušenostech s lidmi velmi zmoudřel a žiji jako již nic nemající a v podstatě nic nechtějící osvobozený poustevník, bez jakýchkoli světských ambicí, stranící se lidské společnosti v nebi své poustevny a meditační jeskyně. Žiji již pokorně a pokud možno upřímně jen pro Boha. Rozhodně ve mně není

žádná nenávist ani hněv ke komukoli, jak by si „oni“ radostně představovali. V podstatě bez jakýchkoli emocí a nároků na jakoukoli odměnu píše toto své vnitřní poznání, obdržené dlouhým životem v Moravském krasu. Poustevníkem jsem již třicet let svého života, i když nyní dočasně nejsem na pravé, tedy lesní či horské poustevně, nýbrž ve svém rodinném ášramu v Brně-Bosonohách, a to v důsledku rodinných těžkostí – onemocnění mé maminky.

Protože článek, kterým mne poškodil na veřejnosti, odmítl Martin Golec odstranit či upravit, přimělo mne to k hlubšímu zamyšlení nad touto krasovou osobností, která je velkým vědcem a odborníkem na Býčí skálu a její okolí. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl poněkud razantněji reagovat a protestovat sepsáním této knihy, v níž Golcovy odborné názory analyzuji z hlediska své meditační praxe a poznání. K tomu ani nepotřebuji fyzicky docházet na stále mně nepřátelskou Býčí skálu. Mně to stačí poznat vnitřně. Rovněž nebudu zabředávat do nekonečných vědeckých, a tudíž povrchních diskuzí. Opakuji, nechci toto téma zpracovávat příliš světským způsobem, to přenechávám odborníkům Golcovy velikosti. Přesto jsem se zabýval studiem archivních pramenů a literatury, abych tuto problematiku pokud možno objektivně pochopil a realizoval. Těžiště této projektované

a již se rýsující studie je tedy v duchovnosti, kterou aktivně jako mnich samozřejmě zažívám.

Předběžný úvod do historie odhalování tajemství halštatských událostí v Předsíni Býčí skály dle oficiálních informací

Hned úvodem je třeba sdělit, že Býčí skála až po Šenkův sifon, tzn. dnes Stará Býčí skála, byla vždy volně otevřená a přístupná jeskyně, která přirozeně zvala pravěkého člověka k navštívení tohoto poměrně rozsáhlého podzemí a usazení se zde. Tak byla vstupní část tohoto jeskynního systému navštěvována již v paleolitu, neolitu, eneolitu, v době bronzové, době železné – halštatské, laténské, římské, slovanské a obdobně i ve středověku a novověku, jak ví archeologové. Od té doby je v jeskyni prý slyšet zpěv, výkřiky i volání a objevují se světla tam, kde nejsou žádní lidé. Za temných nocí prý vychází z jeskyní okázalé průvody a za svítání se vrací zpět do hlubin... Mluvílo se o velkých pokladech, které tam leží zakopány, o žalostných voláních, jež každou noc vycházejí z jeskyně... Lidová pověra zabydlila jeskyni skřítky,

zlými duchy hlídajícími poklady a kráčeujícími kostlivci, kteří v ní tropí noční neplechy a všetečkovi, jenž navštíví jeskyni o půlnoci, hrozí neštěstím a dokonce smrtí.

První písemná zmínka o jeskyni je až z období barokního člověka z roku 1663, a to z pera nám známého řeholníka Zábřdovického kláštera Martina Alexandera Vigsia v jeho legendární knize s vůbec prvními zmínkami o jeskyních Moravského krasu „Vallis Baptismi alias Kyriteinensis“. V roce 1867 prováděl v jeskyni archeologický průzkum Heinrich Wankel, který hluboko v nitru jeskyně v Jižní odbočce objevil sídliště magdalénských lovců sobů z období paleolitu. To byl vůbec první paleolitický výzkum v někdejší rakousko-uherské monarchii. Jeskyně Býčí skála je tak prý nejstarší archeologicky zkoumaná jeskyně na Moravě. V té době, roku 1869, objevili bratřenci Felklovi v Předsíni jeskyně velmi tajemnou sošku bronzového býčka. Podle docenta Martina Olivy k tomu mělo dojít takto: „O prázdninách roku 1869 navštívil student medicíny z Olomučan Gustav Felkl se svým bratrancem Ernstem Předsíň jeskyně Býčí skály, a to právě když dělníci odkopávali suť a písek na šterkování silnice. Mládenci se začali přehrabovat v odkryté hlíně se střepy a záhy našli lidské obratle a žebro. Povzbuzeni kopali dále, až narazili na hroudu velmi sazovité hlíny, z níž vydobyli pár hliněných

střepů z nádoby o průměru asi osmi palců, zdobených lichoběžníkovitě se křížícími liniemi. Z hlíny poté vypadla bronzová figurka býčka, která se nešťastně odlomila od destičky z bílého plechu, na němž byla přinýtována. Tím přišla o tři nohy a zbyla jen ta zadní levá, s dírkou po nýtu na spodku kopýtká.“

Tím byla pozornost Wankela upřena hned na vstupní část jeskyně, tzv. Předsíň, a v následujících letech zde učinil jeden z největších archeologických objevů v historii České republiky, který dodnes nedává spát mnoha učencům, jakož i lovcům senzací, okultistům, zájemcům o tajemno apod. V roce 1872 zde totiž objevil rozsáhlé pohřebiště. Tento nález interpretoval jako pohřeb halštatského velmože ze starší doby železné, jehož do záhrobí následovaly též velmi četné lidské oběti a zvířata. Bylo objeveno více než 40 znetvořených koster, považovaných za mladé ženy, s utátnou hlavou či údy. Dále byla objevena dvě velká žároviště, stovky keramických a desítky bronzových nádob, zlaté, bronzové a železné šperky, zbraně, zbroje, ozdoby, jantarové a skleněné korálky, řemeslnické náčiní nebo železné polotovary a pozůstatky sedmi vozů.

Záhy po objevu a vyslovení Wankelovy interpretace se v hlavách ostatních archeologů i amatérů přirozeně vytvořily velmi četné spekulace o těchto halštatských událostech. Tak například někteří se do-

mnívají, ovšem spekulativně, že nalezená těla patřila do výpravy kupecké karavany, zatímco jiní se domnívají, že se jednalo o ústřední obětiště, další uvažují o úkrytu kmenového pokladu, nebo se dokonce objevila již zjevně neodborná dezinformace o výbuchu metanu či moučného prachu v jeskyni, která byla vydávána v době svého zveřejnění za veliké odhalení – takoví už jsou vědci. Úmyslně se těmto vědeckým hypotézám nevěnuji podrobně. Postrádají totiž dle mne napojení na duši jeskyně a já nechci toto vyprávění o Býčí skále nasměrovat nesprávným směrem. V těchto vědeckých názorech jde totiž snadno zcela zabloudit.

Domnívám se, že i já mám jako mnich a poustevník nějaké poznání, s nímž možná dokážu reinterpretovat Býčí skálu. Přiznávám se, že bych se tímto zesvětštlým, ale latentně přece jen duchovním tématem nemusel zabývat. Ale dělám tak pro vaši lásku a váš prospěch. Mně opravdu ke štěstí stačí se jen v Tichu svého srdce soustředit na Býčí skálu. A ve všem se nechat vést a inspirovat Nadjá, svým Božským Mistrem, který sídlí v mém srdci. Domnívám se, že toto je ta pravá jóga a psychotronika! Kdepak poznání Martina Golce, který bez empatie důvěřuje především svému intelektu, nikoli snad vyššímu poznání pomocí intuice, které se nachází v anahátě srdce, kam zatím, podle mé zkušenosti, Martin Go-

lec bohužel nedosahuje. Neboť ego je démon, který ovládá lidské duše a udržuje je daleko od Boha a od pravého poznání. Zatímco já klidně budu věřit ve světelná procesí, která se kdysi zjevovala v Býčí skále, v démony a zlé duchy, kteří prý sídlí v této jeskyni, neboť má náboženská víra toto vše připouští jako neznámou realitu, nikoli jako fantazii sběratelů lidových pověstí.

Novější vědecké názory považuji spíše za scestné, protože si tyto vědecké hlasy dovolují tvrdit, že je nutno opustit Wankelovy objevitelské vize! Nejnověji v 21. století tedy přibyla hypotéza speleologa a archeologa Martina Golce z Katedry historie Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci. Podle Golce se prý vůbec nejednalo o pohřeb halštatského velmože, nýbrž cituji Golce: „Šlo údajně o dlouhodobě fungující pohřebiště halštatských elit z let 575 a 450 př. n. l.“ Prostor jeskyně byl tedy dle něj údajně dlouhodobě využíván jako svatyně ve starší době železné, kdy zde mohly být provozovány náboženské obřady a rituály. Toto však považuji jen za fantazii vědců, k níž přirozeně svádí tajemné přitížení Předsíně s oním magickým oknem, jímž proniká do jeskyně trochu mdlého denního světla. Opravdu se zastávám Wankela s jeho dokonce možná vizionářským, nikoli jen romantickým názorem, že zde byl pohřben s velkým bohatstvím na velkém žárovišti nějaký vysoký

halštatský bojovník a hodnostář, což provázely krvavé oběti, načež bylo toto posvátné místo zavaleno vápencovými kameny a zasypáno šterkem, aby bylo uchováno před zneuctěním.

Wankel zveřejnil svůj objev až po deseti letech, údajně s jistou dávkou obrazotvornosti, s níž vytvořil svůj hrůzný, chmurný obraz všech událostí Před-síně. Ke Golcovu líbivému, a proto nyní všeobecně přijímanému názoru mám však výhrady, a proto se k němu vyjadřuji kriticky. Každopádně, ať je to jakkoli, Býčí skála je nadále a asi již navždy bude jednou z největších záhad české archeologie, která nepřestane jitřit naši fantazii.

O krasových hypotézách archeologa z Býčí skály doc. Martina Golce a jejich uvedení na pravou míru

Domnívám se, že archeolog Martin Golec se mýlí v četných doložených případech. Tak například středověký Hrádek u Babic ve Křtinském údolí, který já považuji možná za velmi starou sakrální stavbu na bázi poustevy ve Křtinském údolí, on považuje za možná romantizující stavbu pocházející až z 19. století (!). Nebo je zde jeho takzvaná „svatyně“ v Před-síni Býčí skály, která byla podle mne spíše nesvatým magickým okultním prostorem, nikoli rozhodně svatým místem, neodpovídá totiž významu slova „svatost“ v jeho pravém smyslu, vzhledem k opravdu hrůzným zjištěním a nálezům objeveným MUDr. Jindřichem Wankelem. Wankelovu interpretaci považuji tedy za v podstatě správnou, nikoli jen romantizující, vzhledem k tomu, že byl autorem objevu a jediným skutečným znalcem nálezové situace.

Bylo to tedy dle mé úvahy pohřebiště, nikoli sva-tyně, ani v duchu té doby. Býčí skála je opravdu ta

nejzlejší moravská jeskyně! V období německého romantismu bylo například zaznamenáno jedním německým mytologem toto podivuhodné sdělení: „Za dob římských bylo Brno jen menší osadou, nazývanou EBURODUNUM. Ta byla na severu chráněna MĚSÍČNÍMI HORAMI (SYLVA-LUNAE). V osadě se pnuly k nebi dva posvátné vrchy s prastarými svatyněmi: první byl zasvěcen bohu války WOTANOVÍ (dnešní Špilberk) a druhý (Petrov) bohu hromu DONAROVÍ. Oba kultovní stánky jsou obtékány dvěma posvátnými řekami: Švancarou (Svratka) a Weissache (Svitava). Řeka Weissache měla pramenit v blízkosti WOTANOVY JESKYNĚ ve WOTANOVĚ ÚDOLÍ v Měsíčních horách. A tam, ve WOTANOVĚ JESKYNI, v rozlehlé skalní síni, ježící se zbraněmi, jest kamenný trůn, na němž odpočívá sám bůh války WOTAN!! (Dnes se však Wotanova jeskyně jmenuje Beczi skála, podle šumotu vyvěrajících vod...).“ Myslím si, že tento starý zápis dobře podvědomě ilustruje energii událostí v Býčí skále, na rozdíl od poněkud romantizující známé kresby Zdeňka Buriana. Dále je tu Golcova hypotéza absence Hertodova poustevníka na Kostelíku, který zde dle něj vůbec nežil, a za skutečný příbytek tohoto historického poustevníka považuje vysoko položenou chodbu ve skalním čele Býčí skály (!). Já se naopak spolu s mnoha dalšími odborníky domnívám, že Hertodův poustevník na

Kostelíku zcela jistě žil! Tím vším se hypotézy Martina Golce odlišují od jiných odborníků. Podle mne je Kostelík naopak typická poustevnická lokalita, o níž však samozřejmě neexistují téměř žádné písemné záznamy.

Toto všechno je názorná ukázka toho, jak Martin Golec podvědomě odborně uvažuje bez onoho čtvrtého, nebo dokonce x-tého duchovního rozměru v důsledku své nedostatečně rozvinuté intuice pro kras, kterou on znevažuje, vysmívá se jí a nevěří v ni, považující ji za „nevědeckou“ (osobní sdělení samotného Martina Golce). Já se však naproti tomu domnívám, že intuitivní poznání je nad tím světským, materialisticko-ateistickým. Podle mého názoru skuteční mudrcové vědy intuici intenzívně používají, aniž si to ovšem většinou uvědomují. Rovněž duchovní lidé mívají rozvinutou pravou intuici, která je mimo pochopení světské mysli.

Takto mne tedy život naučil pomocí kritické analýzy uvažovat o vědcích, jejichž odborný názor je vydáván za oficiální stanovisko vědy, tedy za nezpochybnitelnou pravdu. Tato společnost má vytvořený kult vševědoucích vědců. Já si však o těchto tzv. vědcích typu Golec při vší úctě myslím své.

Úvod do astrálního problému obětiště Býčí skály

Navzdory výše uvedenému nejsem nepřítelem Martina Golce. Nevím, čím to je. Necítím k nikomu na Býčí skále nepřátelství, a to ani k těm, kteří mi snad ublížili. Cítím spíše soucit. Raději mu nastavuji pozitivní tvář kritiky z hlediska Nadjá, která může Martinu Golcovi, jak vím já, být jen ku prospěchu. Pokud tedy překoná stín svého ega, maskovaného v jeho případě za pokoru arogantního ateistického (?) učence, který ale přece jen uctívá nějakou keltskou bohyni, takže nebude až tak ateistický. Každopádně je hledající a v budoucnosti může ještě velmi mile překvapit, až jeho mysl uzraje k meditaci, k čemuž má velmi pozitivní náběh svým velkolepým zájmem o osobnosti a filozofie světových dějin. Není však doslova duchovně založený, proto se mímíme. Já vím, kde on asi je, on však netuší, kde jsem já. Nechci zde vůbec zpochybňovat odborné a vědecké kvality Martina Golce, jakkoli jsou taky relativní, ale jsem nucen zpochybnit jeho charakter.

Ego na sebe bere, jak dnes vím, mnoho nepředstavitelných, udivujících podob. To, co jsem sepsal, bylo vysloveno jen z důvodu objasnění krasové karmy, která hrozí v Moravském krasu u Býčí skály. Tato karma přesahuje zjevně nějakou osobnost docenta Martina Golce. Je to karma v této krajině, dlouhodobě existující v podobě klatby u tohoto pohanského obětiště, které jistě mělo své vysoké, ale v pozdější fázi již zcela zvrhlé zasvěcence, a to je nutné pochopit. Znovu upozorňuji, že význam slova „svatyně“ ani v duchu té doby nepřipouští lidské oběti, což je dostatečný důkaz, že se o svatyni – opakuji v pravém smyslu slova, tedy podle významu slova svatost, svatý – vůbec nemůže jednat. O tom nemůže být ani řeč. A je dobré tuto duchovní predispozici tohoto místa stále každému zájemci pravdivě vysvětlovat z hlediska Božích zákonů a zákonitostí. A varovat. Nepodceňujme ani klatbu předků, stále jistě existující v astrální realitě nad Býčí skálou.

Býčí skála je opravdu magická, jak všichni, kdo ji navštíví, ví a cítí, i když nejsou příliš senzitivní. Což teprve si asi uvědomují meditační lidé? Proto by se všichni jeskyňáři na Býčí skále měli nechat pokřtít z důvodu prevence před zlým duchem, před Satanem, který působí zesílenou sugestivní silou právě na takovýchto pochmurných místech, jak velký realizovaný satanista Jiří Svozil mladší jistě dobře ví. A Předsíně

Býčí skály pokropit svěcenou vodou. To proto je Svozil mladší členem právě takovéto problematické speleologické skupiny, aby byl nablízku takovéhoho jim vysněného místa, které Satanovi oddaní uznávají.

Je to tedy tradičně opravdu zlé místo této krajiny. Tohle nebezpečí si Martin Golec vůbec nepřipouští a přestává to se svým racionálním pohledem materialistického archeologa na svět zjevně chápat a rozumět tomu. Tato jeho nevíra ho však vůbec neochraňuje před astrálními energiemi takovéhoho problematického místa. Kdepak naddimenzovaná hypotéza slovutných archeologů o existenci svatyně v Předsíni Býčí skály! Hlavně se na tom pohřebišti či obětišti prosím za nic na světě nesnažte meditovat, pokud nechcete špatně dopadnout!

Nová Býčí skála za Šenkovým sifonem je již z duchovního hlediska čistá, jen nějaký přízrak zbloudilého fašisty z období II. světové války se tam prý prochází, jda tunelem jeskyně sebevědomě do tajemného nitra Rudické plošiny.

Na Býčí skále dodnes straší, o čemž se svěřují ustrašení samotní jeskyňáři na svých internetových stránkách byciskala.cz, kteří z Býčí skály několikrát dokonce utíkali pryč Josefovským údolím daleko z této své strašné, prokleté Zlé díry. Co asi zažili, že utekli v panické hrůze pryč ze své jeskyně? K tomu se už dnes nepřiznají. Jeskyňáři na Býčí skále, jak

známo, holdují alkoholu, oni se tak asi podvědomě uzemňují před psychologickým působením pohřebiště. Snad si myslí, že je to pití ochrání. Ve skutečnosti se však stávají médii negativních astrálních sil a opravdu už nechtějí hlouběji přemýšlet nad Býčí skálou z hlediska duchovního. Varuji vás před alkoholem, který na speleologické základně u Býčí skály teče proudem. Lepší je si s tímto typem jeskyňářů opravdu nic nezačínat a nepřicházet k nim pro jistotu ani na návštěvu, neudržovat s nimi žádný kontakt, o který oni v případě poustevníka stejně vůbec z „neznámých příčin“ nestojí. Tomu se říká v jógové duchovní terminologii kutsang, tedy zkažená, špatná, Bohu odcizená neduchovní společnost. V jejich realitě jsou však oni ti „normální“.

To je vše, co jsem vám chtěl říct na toto téma, o němž se mlčí. To, co zde píšu, může pochopit jen skutečně pravý duchovní člověk. Ostatní pravděpodobně nebudou brát tyto řádky příliš vážně, jen jako kuriózní názor poustevníka, protože jejich zesvětštělé vědomí to bohužel chápat neumožní. Neboť mystika je věda světců. A vnitřní jóga je v podstatě vědecká práce, nikoli jen nějaká náboženská teorie či uctívání.

Předsíň Býčí skály byla svatyně v uvozovkách, byla to „svatyně“ zlých sil, svatyně zlého v duchu nějakých tehdejších představ o posmrtném životě

Byla to přece jenom svatyně, ale ne taková, jak si nyní představují vědečtí archeologové. Byla to nepochybně zlá svatyně, svatyně zlých energií a sil, pekelná svatyně. Je tam od té doby velice negativní, zlá astrální energie, umocněná za II. světové války výstavbou nacistického podzemního objektu. Proto podvědomě opravdu přitahuje satanismus, démonismus a okultismus. Ničeho se tam tedy raději nedotýkejte, pokud nejste lidé modlitby, lidé čistých srdcí, jako byl náš lidumil, dědeček Wankel. Stejně je to tam už prokopané od Wankela, až na nějaké malé zbytky v původní pozici.

Nikomu neradím, aby nad tímto místem přemýšlel více, než je nezbytně nutné. Mohlo by to opravdu vést k posednutí duše. Takže páni vědci mají přece jenom v něčem pravdu, ale přesto se radikálně a zásadně mýlí. Nebylo to opravdu vůbec pozitivní místo, jak se předpokládá v případě svatyně Boží. Dejte proto ruce pryč od „svatyně“ na Býčí skále. Nestojí to za to úsilí s odstraňováním betonové podlahy po nacistech, kteří to zde s všudypřítomnou vyšší moudrostí pohřbili do betonu.

Tak takhle je to s mnoha Golcovými interpretacemi, vydávanými za nezpochybnitelnou pravdu, přesto však vyvratitelnou duchovním člověkem

Martin Golec se tedy velmi pravděpodobně mýlí ve svém názoru, který je z mého pohledu pouhou kuriózní vědeckou hypotézou o – cituji – „svatyni elit“ v Předsíni Býčí skály. Svůj předpoklad, svou osobní hypotézu vydává hned již za skutečnost. Všechno je však v tomto relativním vesmíru možné. O tom jsem přesvědčen, neboť když jsem pronikl do psychiky a uvažování docenta Martina Golce a pochopil je, uvědomil jsem si, že přes jeho značný intelektuální potenciál se bohužel přece jen jedná o světského člověka, který žije především tělesným způsobem, a proto s nevyhovující empatií a intuicí. Navíc se domnívám, že má poruchu koncentrace, v důsledku čehož nedokáže pronikat za tajemství mysli, proto

nevěří ve vyšší jsoucnost a v možnost vyššího typu intuitivního poznání. Proto trpí jeskyňáři na Býčí skále ve Skutečnosti nemožností mít rádi mne, nebo-hého krasového poustevníka a řeholníka zakotveného v józe. Jedna z mnoha výtek Martina Golce vůči mně zněla, „že se mám rád“. Pořád nevím, co mi tím sděluje. Zvykl si atakovat druhé z pozice své intelektuální převahy a vítězit. Já to nazývám Golcovým hulvátstvím, pokud bych to vyslovil srozumitelným způsobem nedémonizovaně.

Co říct na závěr? Že jsem zklamán z duchovního stavu takzvaných vědců typu Golec. Pro mne, jako i pro všechny věřící lidi, jsou již dlouho naprostou samozřejmostí Vyšší síly a vyšší schopnosti lidské duše, jak učí svaté knihy všech světových náboženství, například Bible. Jsou to takzvané zázračné schopnosti, siddhi Božích mystiků, světců, zasvěcenců do Božích mystérií a tajemství. Nejznámější z nich je samozřejmě Ježíš, jak ví všichni křesťané, avšak nejen On, ale například i avatáři mého indického hinduistického náboženství z naší duchovní jógové linie, kteří žili ještě ve 20. století jako plně Osvícené a s Bohem čili Vesmírem sjednocené bytosti Boží. Těmto mým avatárům byly všechny zvláštní, tajemné a zázračné síly a schopnosti neustále k dispozici, jak je dobře zdokumentováno v naší svaté knize Lila Amrit. Ostatní jogíni a duchovní lidé se mohou k některé z takových

siddhi dopracovat vlastní pernou každodenní duchovní prací. Získání takových schopností přitom ale není samozřejmě cílem duchovní cesty, nýbrž jen jejím prostředkem. Jedná se o schopnost lépe kontrolovat vesmírné zákony, které obyčejnému člověku jinak zcela unikají a jsou zcela mimo jeho reálné možnosti. Domnívám se, že i Jindřich Wankel mohl mít jako opravdu pozitivní a milující člověk, lékař a altruista rozvinutou právě jednu takovou zvláštní schopnost své duše, kterou mohl podvědomě jasnozřít z astrálního vědomí do dávných událostí na Býčí skále. Opravdu mohl mít dle mého názoru toto napojení na vyšší Božské vědomí. Proto by se jeho názory a interpretace měly brát vážně, jak dnes nečiní skeptičtí a neopodstatněně kritičtí materialističtí vědci současnosti. Taková je bohužel již současná, duševně omezená věda v 20. a 21. století. Vůbec bych proto nepodceňoval sdělení MUDr. Jindřicha Wankela, pokud bych byl archeologem zajímajícím se o fenomén Býčí skály. Zastávám se zde tedy jeho plné rehabilitace. Musíme správně rozlišit, co bylo jeho dočasné poznání na úrovni 19. století a co mohlo být v jeho případě mysticky od Někoho motivované a inspirované.

Dokonce i Martin Golec se začíná obracet ke Světlu!

Poslední dobou se mi zdá, že i docent Martin Golec se paradoxně začíná obracet ke Světlu! Namísto očekávané negativní kritiky mi totiž napsal na mé počínání vzkaz plný lásky, míru a harmonie. Tento email z 22. ledna 2026 zde pro zajímavost opravdu rád přepisuji:

Ahoj Marku,

děkuji ti za knihu, vypadá vytištěná super. A děkuji taky za věnování. Takový příspěvek do knihovny Moravského krasu náleží, jde o významnou věc. Prameny poznání jsou krásné, jako prameny řek, které plynou po cestách podzemních a nadzemních. Přinášejí nám radost, poznání a nekonečné blaho. Sám odjíždím k pramenům Gangy střetnout poustevníky spojené s nekonečnem, prameny vlasů jako prameny vědění, prameny vody vpletené do kosmu. Horská jóga mi přináší ponaučení, poznání a blaho. Se ženou cvičíme několikrát týdně. Měl jsi pravdu, jóga je cesta do jiného bytí. Krásné dny Šwámí, M.

Zdá se tedy, že se vše v dobré obrací. Domnívám se, že i Martina Někdo v nebi vede. Má svého vnitřního spojence, nazvěme ho andělem strážným, Nadjá, tak jako každý člověk. Většina lidí si toto spojení však vůbec neuvědomuje, proto v ně nevěří, protože se k vyššímu vědomí neobrací, například v modlitbě, meditaci či cvičením jógy. Přesto tato Vyšší síla stále pomáhá, například si to můžeme uvědomit v nějakých opravdu kritických okamžicích svého života, kdy se nám vůle Boží zjevuje formou záblesku osvětlení naší situace či správného vnuknutí. A tak i Martin nepochybně následuje nějaké takové své vnitřní volání v srdci. A to ho nyní prý vede do Himálaje, za jogíny k pramenu Gangy! Jaká to úžasná karma! Kdo by to byl řekl, že takový duchovní poklad dokonce i v Martinu Golcovi dříme. Proto bychom neměli nikoho za nic posuzovat a odsuzovat. Nepodceňujme vůbec Martina Golce! Rýsuje se zde totiž v jeho osobě, zdá se, další duchovní dobrodruh, a to je dobře. Martin dělá dobře, že hledá a začíná se podvědomě obracet ke svému Božskému Já a tím se ocitá v duchovním přerodu na duchovní cestě.

Přeji Martinu Golcovi, jakož i všem lidem na Býčí skále, jen vše dobré. Tuto studii o Býčí skále Martin považuje osvícenecky za vhodný paralelní názor, vhodnou alternativu k oficiálnímu vědeckému

názoru archeologů. Vše je tedy pro větší věhlas a slávu Boží a Býčí skály.

Doporučená literatura

ABSOLON, K., 1970. Moravský kras. 2, Academia, Praha.

BOČEK, A., 1928. Průvodce Moravským Krasem: popis celého území Krasu na Moravě, hlavně jeskynních bludišť ve Sloupě, Ostrově, u Macochy, u Jedovnic (Rudic), v Josefském a Ochozském údolí. Uhrovy cestovní průvodce. V Praze: Cestovní kancelář Josefa Uhra.

BURKHARDT R., a ZEDNÍČEK, O., 1951–1955. Údolí Křtinského potoka v Moravském krasu a jeho jeskyně. Příloha Československého krasu.

GOLEC, M., 2013. Čtyři poustevníci u Býčí skály. Web www.byciskala.cz.

GROLICH, V., 1973. O podivuhodných jeskyních Moravy. Podzemní bič Moravy, hlava XVIII, s. 132–149. Sborník Vlastivědného musea v Blansku, 5/1973, s. 129–135.

GYANESHWARPURI, svámí, 2025. Cesta poustevníka. O duchovní Cestě k oranžovému rouchu jógového a hinduistického mnicha. Acta Speleohis-

torica 10/2025.

HERTOD, J. F., a TODTENFELD, J. H., 1669. *Tartaro-mastix Moraviae per quem rariora et admiranda a natura in faecundo hujus regionis gremio effusa, comprimis tartarus, illiusque effectus morbisi curiose examinantur et cura tam therapeutica quam prophylactica proponitur.* Typis Susannae Rickesin viduae.

KOLEKTIV, 1971: Habrůvka. Historie. Vydala rada MNV v Habrůvce za spolupráce Historicko-vlastivědného kroužku ZK ROH Adamovských strojírén n.p. Adamov 56 s., Habrůvka.

KOŠTÁL, P., 2001. Poustevnictví na Blanensku. Sborník Muzea Blansko 2001, s. 19–30.

KŘÍŽ, M., a KOUDELKA, F., 1902. Průvodce do moravských jeskyň. Díl II. Ždánice-Vyškov.

OLIVA, M., GOLEC, M., KRATOCHVÍL, R., a KOSTRUN, P., 2015. Jeskyně Býčí skála ve svých dějích a pradějích.

OLIVA, M., 2022. Jak bronzový býček ke slávě přišel. M Revue 2022, č. 1–2, 40–45.

OLIVA, M. 2023. Kyselá jablko české archeologie. Wankelovy objevy v Býčí skále. Živá historie 2023/1, 88–93.

SKUTIL, J., 1973. Jana Ferdinanda Hertoda z Todtenfeldu *Tartaro-mastix Moraviae*. Sborník vlastivědného muzea v Blansku 5/1973, s. 135–140.

TRAMPLER, R., 1897. Das Josefs-Kiriteiner Thal in der „Mährischen Schweiz“. Oesterreichische Touristen – Zeitung XVII., Nr. 16, 193–195, Nr. 17, 203–207.

ŠEBEČEK, V., 2022. Záhada nálezu bronzového býčka. www.byciskala.cz

WANKEL, J., 1984. Obrazy z Moravského Švýcarska a jeho minulosti. Muzejní a vlastivědná společnost (Brno), Okresní muzeum (Blansko).

Epilog ve jménu lidskosti a budoucí harmonie

Kéž je tato kniha na Býčí skále a všude na světě znamením, že něco jde poznat intuitivním poznáním. Ti na Býčí skále se tomuto vnitřnímu poznání od začátku brání, a to velice negativním způsobem, nenávistně, zuřivě a agresivně – tak to nyní mají sepsané na věčné časy na papír, pro historii, o tom, jak se chovali za života k poustevníkovi. To proto neustále zci-zují mé kříže zanechávané v jeskyni Kostelík k počtě křesťanských poustevníků, kteří zde žili. To proto u nich – na Býčí skále – nejsem vůbec vítaný. Ano, nemají mne rádi a velice mne nenáviděli a utiskovali četnými skutky na bázi Zlého, jak ví realizovaný, peklem protřelý satanista Svozil mladší, syn předsedy ZO ČSS 6-01 Býčí skála, který o sobě kdysi říkal: „Já jsem Satan!“ To bylo v době, kdy jsem žil jako poustevník na poustevně Děravce nad Býčí skálou. A tato nenávist se týká i mnoha dalších jeskyňářů České speleologické společnosti, kteří se mezi sebou dokonce spikli a zapřísáhli, a to již zcela sektářským způsobem, že se mnou nebudou mluvit. Snáším tento útisk většinově negativní společnosti ČSS se stoickým klidem, dokonce radostně a šťastně, a jsem ve

vnější i vnitřní harmonii, jak ví můj Mistr Mahéšváránanda, když mi udělil duchovní titul „swami“, což znamená „Pán sebe“. To jenom na vysvětlenou s čím, s jakou silou si neustále zahrávají oni farizeové – pokrytci, pivní bratři a pivní „demokraté“. Má svoboda od té doby, co již nejsem členem ČSS, značně vzrostla, teprve teď s odstupem času si uvědomuji, v jakém pekle mezilidských vztahů mezi všemi těmi krasovými nevolníky jsem žil, a ta desetiletí, kdy jsem byl organizovaným speleologem u České speleologické společnosti, považuji za ztracený čas z hlediska toho, k čemu mne Bůh ve skutečnosti vyvolil a povolal, tedy poustevnictví. Opravdu jsem mezi vámi ztratil mnoho energie a síly svého bujarého mládí.

Česká speleologická společnost je navenek zajisté pozitivní společností stejně postižených lidí, ale uvnitř založená na převážně prohnilých charakterech, se kterou proto moudrý člověk nechce mít nic společného. A tato společnost mne v podstatě pro nic za nic exkomunikovala ze svého středu, jako Ježíše Krista – to jenom na připomněnou a na vysvětlenou. Tak se stal krasový poustevník historicky prvním exkomunikovaným členem České speleologické společnosti, o němž se za trest především mlčí a z rozhodnutí redakce Speleo.cz se nesmějí publikovat ani jeho články. Tím mi ale dali nevědomky do rukou tu nejsilnější zbraň: a to možnost psát nezávisle! Všech-

no pravdivě zapisovat, vysvětlovat pro druhé, i pro ty, kteří přijdou po nás v Acta Speleohistorica! Moje zkušenosti s touto speleologickou sektou jsou, jak vidíte, velice pestré a značně útrpné. Více o tomto pekle v podzemí a podvědomí Moravského krasu jsem již psal ve své předchozí publikaci Acta Speleohistorica „*Medailonek k poctě jeskyňáře Arnošta Hlouška*“ z roku 2026.

Tradice vyhazování a zcizování křížů na Kostelíku je značně dlouhá a značně úmorná. Zde je fotografován vyhozený kříž z jeskyně Kostelík satanizujícími jeskyňáři z Býčí skály již v roce 2009.